

‘De mentaliteit dat elke frank die je aan een politicus betaalt een frank te veel is, vind ik enorm kortzichtig’

‘Het niveau waarop bedrijfsleiders over de politiek praten, overstijgt vaak niet het niveau van cafépraat’

‘België mag niet in de val trappen dat de publieke financiën weer helemaal ontsporen’, waarschuwt ex-premier Jean-Luc Dehaene. © Wouter Van Vooren

uitverkocht. Zal dat wegen op onze economie?

‘Ach, dat is hetzelfde debat als dat van de jaren tachtig en negentig over de verankering van onze bedrijven in Vlaanderen. Ik zit al een paar stadia verder. Mij gaat het erom om onze activiteiten in Europa te kunnen houden, en een strategie uit te werken voor een Europese verankering tegenover andere

opkomende grootmachten.’

Overall worden forse investeringen in de economie voorbereid. Kunnen de Belgische overheidsfinanciën dat aan?

‘We zullen onvermijdelijk een begrotingsdeficit boeken. We hebben geen andere keuze dan nu investeringen te doen om de economische recessie tegen te gaan.’

‘Het probleem is dat politici vaak

snel vergeten wat een anticyclisch beleid is. Dat betekent méér investeren in tijden zoals nu, wanneer het echt nodig is en het slecht gaat met de economie. Die kant kent men wel. Maar de andere kant, geld opzijzetten als het goed gaat, dat is een les die men niet leert. (heftig) Dat we er nu met onze begroting niet goed voorstaan, is te wijten aan de paarse regeringen

die tijdens een periode van langdurige hoge economische groei en lage interestvoeten verzuimd hebben om overschotten uit te bouwen. In de plaats daarvan heeft men het geld kwistig uitgestrooid. Men vond de perceptie van begrotingsevenwicht voldoende, terwijl men eigenlijk overschotten had moeten opbouwen.’

Toch pleit u, de architect van de

vele besparingsplannen om onze schuld af te bouwen, nu ook voor begrotingstekorten?

‘We hebben geen keuze. We kunnen tijdelijk een zeker deficit toestaan, om deze moeilijke periode op te vangen. Maar België mag niet in de val trappen dat de publieke financiën weer helemaal ontsporen. Door onze hoge schuld hebben we minder ruimte dan andere EU-lidstaten.’

En dan weer een hogere staatschuld creëren?

‘Met die kritiek klopt u beter aan bij de voorgangers van deze regering. Wij hebben tussen 1992 en 1999 de begroting op een structurele manier gezond gemaakt. We hadden een plan klaar om de primaire overschotten (overschot zonder de rentelasten, een graadmeter voor de structurele gezondheid van de begroting, red.) nog gedurende enkele jaren hoog te houden, maar men heeft sinds 1999 de teugels gevierd. In plaats van de politiek van de mier heeft men de politiek van de krekkel gevoerd en de gevolgen daarvan worden nu duidelijk.’

U bekleedt als (ex)-toppoliticus nu ook een topmandaat bij Dexia, en u hebt er nog andere. Toch valt het op dat de overheid nauwelijks geschikte bestuurders vindt voor de banken. Hoe komt dat?

‘Ik heb altijd gepleit voor kruisbestuiving tussen politiek en bedrijfsleven. De waterdichte schotten die sommigen proberen te bouwen zijn nefast. Alleen moet je goed weten dat je als politicus in het bedrijfsleven niet aan politiek mag gaan doen. Je kunt je ervaring meebrengen, maar je moet je aanpassen aan het milieu waarin je terechtkomt. De enige keer dat ik echt kwaad geworden ben op Verhofstadt — ook al heb ik er geen publiek incident van gemaakt — was toen hij, naar aanleiding van een staking bij Inbev, naar mij een boodschap stuurde die voor het bedrijf bedoeld was. Dat is *not done*. Ik zit niet in een raad van bestuur om aan politiek te doen.’

‘Twee petjes opzetten, daar heb ik geen moeite mee. Zo kan ik er volledig inkomen dat een bedrijf in alle legaliteit alle mogelijkheden tot in de kleinte puntjes onderzoekt om minder belastingen te betalen. Terwijl ik als eerste minister bij een nieuwe fiscale maatregel onze mensen van Financiën wel steevast op het hart drukte dat ze een maatregel toch langs alle hoeken en kanten waterdicht moesten maken tegen achterpoortjes. De overheid is daar nogal onvoorzichtig in. Met de coördinatiecentra was er een grijze zone en onzekerheid. We moesten de wet aanpassen en creëerden aldus onzekerheid. Ik vrees dat het met de notionele interest ook zo is.’

Is het nog een gelijke strijd tussen bedrijven en overheid? Als je ziet hoe de fiscus met beperkte middelen tegenover de legers fisca-

Lees verder op blz. E6